

LBRIS

We know
books

Kai Meyer

Mătase și sabie

OAMENII VĂZDUHULUI ÎNALT

Volumul 1

Traducere din limba germană
ERICA DUMITRAȘCU

editura rao

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEYER, KAI

Oamenii Văzduhului Înalt / Kai Meyer; trad.: Erica Dumitrașcu. – București:

RAO Distribuție, 2012

ISBN 978-606-93182-0-1

vol. I: Mătase și sabie – 2012

ISBN 978-606-93182-1-8

I. Dumitrașcu, Erica (trad.)

821.112.2-31=135.1

DG Educație și cultură

Programul Cultura

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene.
Această publicație (comunicare) reflectă numai punctul de vedere
al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare
a informațiilor pe care le conține.

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KAI MEYER
Das Wolkenvolk
Seide und Schwert
© Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2006

Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuție S.R.L., 2011
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-93182-1-8

Pentru Christiane

CUPRINS

Prolog.....	11
Văzduhul Înalt.....	19
Eșuați.....	36
Sania aerului	53
Șopot de Vânt.....	65
Podul uriașilor.....	85
Zbor de fulg.....	102
Gheară de Lotus	116
Dragonul	131
Blestemul paznicului	148
Planul Alessiei	162
Legenda cerului	183
Duelul nemuritorilor	203
Copila Lunii	226
Călugărul	241
Interpretul umbrelor	267

Sub eter.....	284
Strada de lavă.....	300
Turnurile.....	319
Coloanele cerului.....	342
Săbii gemene.....	359
Cheia secretă.....	371
Zbor de cocor.....	379
Mâna purpurie.....	404
Inimi captive.....	423

China
În timpul dinastiei Qing
1760 d.Hr.

Se gândi la Yaozi și la ochii lui aurii. La vocea lui tunătoare, dar totuși atât de blândă. La prietenia tuturor dragonilor și la răbdarea pe care au avut-o cu un copil de om, din care făcuseră unul de-al lor.

Nugua căută un băț solid. Cu o lamă de piatră își tăie părul negru până ce rămase scurt și zbârlit. Făcu un sul din pătura ei din piele de dragon și îl fixă pe umeri.

După aceea se cățăără pe o stâncă și începu să se uite după norii de ploaie.

VĂZDUHUL ÎNALT

Niccolo stătea la marginea unui nor și se uita în adâncuri. Pământul se afla la o distanță de două mii de metri sub el. Umbrele insulei formate din nori se vedeau clar; ele acopereau ca niște pete de cerneală pădurile și munții, și firele sclipitoare ale râurilor.

În timp ce se uita în adâncuri, se întreba a mia oară cum era oare să trăiești acolo jos, pe teren solid, pe piatră și nisip, și pământ. Să alergi de-a lungul malurilor și să călătorești cu bărcile pe ape. Trebuia să fie o viață tulburătoare, liberă și fără restricții. Să poți să mergi unde dorești. Să nu duci o existență ca într-o închisoare, așa cum era a lui aici, sus pe nori.

Poporul Văzduhului Înalt locuia deja de multe generații pe această insulă de nori. Acum două sute cincizeci de ani, fuseseră acționate pentru prima dată pompele de eter, care de atunci conferiseră norilor soliditate. De pe pământ nimeni nu vedea că aici, sus, trăiau oameni.

Niccolo mai făcu un pas mic. Era greu să-ți dai seama unde se termina masa solidă de nori și unde începeau bucățile de ceață permeabile, care se atașau permanent de margini. Vântul mâna insula fără un plan anume peste lume și aduna fără voia lui tot felul de lucruri care pluteau pe lângă nori ca fibre subțiri, dar și baloți uriași care se încălecau și rămâneau câteodată uniți zile întregi. Din exterior nu se deosebeau de masa solidă pe care poporul Văzduhului Înalt își ridicase casele și gospodăriile. Dar cine nu era atent risca să se rătăcească foarte ușor la granița invizibilă care despărțea stratul stabil de ceața care ceda. Se întâmplau destul de des accidente mortale, iar Niccolo se întreba ce credeau oare oamenii de jos când, din senin, cădea câte un corp în mijlocul lor.

„Probabil, gândi el, dau vina pe zeii lor“ și își aminti de lecțiile tatălui său. Oamenii credeau că aici sus, în ceruri, existau ființe atotputernice care le hotărau soarta.

Și, de fapt, suntem doar noi. Și eterul.

Oamenii Văzduhului Înalt renunțaseră de mult să creadă într-un dumnezeu. După plecarea lor de pe pământ, cu un sfert de mileniu în urmă, ei se eliberaseră de lanțurile strâmte ale vechii religii și își puseseră benevol lanțurile unei religii noi. Dar ce s-ar întâmpla dacă Vântul Timpului atotputernic, la care se rugau preoții în morile lor de vânt, n-ar mai sufla niciodată?

Să chemăm Vântul Timpului! repetau ei mereu în predicile lor, iar poporul Văzduhului Înalt se înclina și murmura supus: *Să vină Vântul Timpului!*

Niccolo mai făcu un pas către margine. Dar, când își dădu seama cât de aproape era de adâncuri, sări repede înapoi. S-ar putea ca sfântul Vânt al Timpului să nu vină niciodată, în schimb, o rafală obișnuită de vânt ar putea să-l apuce oricând și să-l ia cu ea.

Așa cum tatăl lui, Cesare Spini, căzuse victimă sorbului din adâncimi, Niccolo asistase neputincios, de departe, când tatăl lui fu ridicat de pe nori, de o rafală de vânt. Cesare cunoștea mai bine decât oricine de pe Insula Norilor configurația marginii solide, dar acest lucru nu-l protejase de cădere.

Însă amintirile acestea îl dureau, iar Niccolo încercă să se gândească la altceva. Dar totul de aici îi amintea de tatăl lui. Casa lor, care se afla la două sute de metri spre interior, era un lăcaș sfânt care păstra în mii de pagini toată știința lui Cesare. Asta era amintirea cea mai dragă lui Niccolo despre tatăl lui: aplecat deasupra uneia dintre multele cărți pe care le cumpărase de la comercianții secreți, în ciuda interdicției date de duce.

Cesare fusese însetat de știință, un cititor pasionat, un cercetător și cugetător. El se străduise ca fiul lui să-și însușească o mulțime din aceste lucruri, dar Niccolo își dăduse foarte repede seama că nu putea fi egalul lui

Cesare. El învăța mult, mult mai mult decât ceilalți copii și tineri de pe Insula Norilor, dar numai dacă nu trebuia să depună un efort prea mare. Hobby-ul lui erau limbile vorbite pe pământ, pe care le învățase aproape singur din discuțiile purtate cu tatăl lui. Și ei vorbiseră mult într-o limbă sau alta, ore și zile în șir.

„Tata dorise să devin un savant ca el, se gândi Niccolo abătut. Dar n-aș fi putut deveni niciodată așa ceva, chiar dacă vântul și hăul nu mi l-ar fi răpit.“

Rafala de vânt îl trăsese pe Cesare acum un an în adâncuri. De atunci, Niccolo trăia singur într-o casă plină de cărți, un bârlog al amintirilor. El avea grijă de cele două vaci și de porci și, dacă n-avea încotro, schimba la piață laptele și brânza pe ouă. Aici afară, atât de aproape de margine, nu puteai să ții găini. Exista pericolul să fie apucate de vânt și măturate de pe insulă. De aceea gospodăriile mari, ca și cele mai multe case se aflau în centrul Insulei Norilor, la o distanță de peste doi kilometri de la margine.

Insula zburătoare era enormă, un munte de turnuri de nori, cu o vale adâncă în centru. Ea era mânată arbitrar de vânt, deasupra țărilor de pe pământ. Poporul Văzduhului Înalt se stabilise departe de marginea periculoasă. El se ocupa de agricultură în depresiuni, unde pusesese pământ, trăia din creșterea vitelor și din vânarea păsărilor.

Era o viață simplă, o existență plină de lipsuri. Cesare nu voise a se obișnui cu asta, iar Niccolo îi semăna în această privință. El visa la imensitatea pământului, la țările descrise în cărțile lui Cesare, la civilizațiile străine, la peisajele fantastice. Dar și la copacii care nu existau pe Insula Norilor.

Niccolo aruncă o ultimă privire în adâncurile care-i omorâseră tatăl, dar de care se despărțea totuși cu părere de rău. El se întoarse alene la casa lui. Acolo hrăni porcii, le mângâie pielea țepoasă și le vorbi ca unor prieteni. Erau singurii pe care-i avea.

După-masă, își puse arbaleta pe umeri, își atârână de curea un colac de frânghie și plecă să escaladeze cel mai înalt munte din cei cinci munți de nori care înconjurau valea din centrul insulei. Țara poporului din nori avea forma unei mâini făcute căuș, cu un diametru de mai mulți kilometri. Cel mai înalt din cei cinci munți se ridica, măsurat de la punctul cel mai de jos al văii, la peste opt sute de metri înălțime: un colos format din nori umflați care, cu două sute cincizeci de ani în urmă, se solidificase în această formă de zăpadă presată.

Puțini oameni din poporul Văzduhului Înalt urcau acolo sus. Cei mai mulți se mulțumeau cu vânatoarea de la poalele noroase ale munților mai puțin înalți. Nici Niccolo n-ar fi trebuit să depună acest efort de escaladare, căci pretutindeni pe insulă existau din abundență

stoluri de păsări. Dar, în ciuda acestui fapt, lui îi plăcea să se cațare pe munți, să se coboare în coardă de la o ieșitură de ceață la alta și să privească de fiecare dată cu respect pompele de eter care se ridicau pe vârfurile și crestele munților de nori ca niște degete arătătoare negre, amenințătoare.

Îi fură necesare aproape trei ore ca să ajungă pe vârful muntelui. Dar ce văzu acolo îl surprinse.

Nu era singurul aici sus.

Mai multe siluete se adunaseră între jumătatea de duzină de pompe care aspirau de aici eterul din regiunile mai înalte ale cerului. Substanța misterioasă – despre care aproape toți nu mai știau altceva în afară de numele ei – care conferea Insulei Norilor consistența și puterea de a pluti. Ea era elementul vital al poporului Văzduhului Înalt, fundamentul existenței lor izolate, aici sus, în ceruri.

Niccolo se ascunse în spatele unei acumulări de nori și își atârna arbaleta de umeri. El nimerise patru porumbei, care atârnavă morți de cureaua lui. Trebuia să se mulțumească doar cu carnea macră a păsărilor, fiindcă nu-l lăsa inima să taie unul dintre porci. Va prăji mai încolo păsările și le va mânca, în timp ce va citi una din cărțile tatălui său. Cititul era interzis pe Insula Norilor, deoarece preoții Vântului Timpului reprimaseră dintotdeauna orice formă de cunoaștere și transmitere a acesteia. Posesia de cărți era pedepsită prin excluderea din comunitate. Din această

cauză Cesare și Niccolo își ridicaseră mica lor casă atât de departe de centru, în apropierea marginii exterioare. Dar nu regretaseră niciodată. Să se sufoce ceilalți în prostia lor, mai ales ducele Jacopo de Medici, conducătorul poporului norilor, și unica lui fiică, Alessia.

Oamenii de la picioarele pompelor de eter alergau agitați încoace și-n colo, se adunau și discutau aprins pentru ca apoi să examineze din nou pompele, de parcă ar mai fi știut vreunul dintre ei cum funcționează tehnica din interiorul turnurilor negre. Cesare se gândise de multe ori că erau cu toții menținuți în viață de ceva de neînțeles pentru ei. Poate că prima generație a poporului din nori știuse cum absorb pompele, eterul din infinit. Astăzi însă totul fusese uitat. Nu era de mirare, atâta timp cât preoții Vântului Timpului suprimau cititul și scrisul, atâta timp cât cărțile erau interzise și savanții proscriși.

Probabil că, dacă marele Leonardo – constructorul legendar al pompelor de eter – și-ar fi dat seama care va fi viitorul poporului din nori, s-ar fi gândit de trei ori dacă să utilizeze uriașa avere a familiei Medici pentru cercetările sale. În acești două sute cincizeci de ani nu se dezvoltase nimic, nu fusese făcut nici un progres, nu se obținuseră cunoștințe noi.

Doar Vântul Timpului va aduce o schimbare, predicau preoții în morile lor de vânt. O schimbare făcută de

mâna omului era la fel de nedorită în Văzduhul Înalt ca și liberul-arbitru și dreptul a-ți fi propriul stăpân.

Niccolo se strecură încetisor de-a lungul ridicăturii ca de vată. Cele șase pompe de eter erau așezate într-un cerc cu un diametru de două sute de metri. Oamenii treceau acum de la o pompă la alta, le pipăiau fundamentele metalice și ascultau cu urechea lipită, ca să perceapă ce se întâmplă în interior. Alții se uitau foarte atent la vârfulurile îndepărtate, urmăreau cu privirea traiectoria antenelor subțiri de fier, ale căror capete se pierdeau undeva în imensitatea cerului. Mult prea sus pentru ochiul uman. Dar destul de sus ca să ajungă în regiunile eterului, care se aflau dincolo de cer.

Niccolo numără șapte bărbați și o femeie. Nu, nu o femeie, se corectă el imediat, ci o fată, cam de aceeași vârstă cu el.

Alessia de Medici pășea alături de tatăl ei – ducele Jacopo –, iar demnitarii din alaiul lor se grăbeau de la o pompă la alta. Oddantonio Carpi, interpretul umbrelor, cel care prezicea viitorul în umbrele aruncate de nori pe pământ. Federico da Montefeltro, cel mai înalt în rang dintre preoții Vântului Timpului. Tommaso Mantua, căpetenia păzitorilor ordinii de pe insulă. Lorenzo Girolami, judecătorul. Și, bineînțeles, Sandro Mirandola, care nu era de viță nobilă ca toți ceilalți, dar era răspunzător de pompele de eter. Paradoxal, el era acela care

vorbea tot timpul, iar Niccolo putea să vadă chiar și de la depărtare că ceva îl neliniștează.

Căci părea că toți își făceau într-adevăr griji, chiar și Alessia, această creatură plină de aroganță și autopreamărire. Niccolo nu putea s-o suferă. Nimeni nu putea s-o suferă, probabil că nici tatăl ei. În fine, poate că el așa, puțin.

Niccolo se întrebă ce îi putuse tulbura atât de tare pe cei șapte. Din interiorul pompelor răsuna același sunet ritmic de două secole și jumătate încoace. Nimic nu i se părea suspect și nu vedea un motiv de îngrijorare. Poate dacă ar reuși să se apropie mai mult ar putea să audă despre ce vorbeau.

În momentul acela, privirea îi căzu pe drumul principal, care ducea în vârful muntelui de nori. Niccolo nu-l folosise, fiindcă lui îi plăcea mai degrabă să escaladeze povârnișurile abrupte. Și acum era bucuros că procedase astfel, căci zece gărzi înarmate ale ducelui formaseră câte un șir în dreapta și în stânga drumului, de fapt, o adâncitură superficială în suprafața albă a norilor.

Dacă soldații îl descopereau în timp ce spiona, l-ar fi arestat. Poate chiar l-ar fi ținut câteva zile în spatele grațiilor. Și atunci cine ar hrăni porcii și vacile lui? Se-ndoia că bărbații l-ar fi lăsat să-i dea de știre bătrânului Emilio, care trecea din când în când pe la Niccolo ca să vadă dacă totul este în ordine.